

DANIELA KROLUPPEROVÁ

Jak zachránili motýlí vílu v nouzi

Ilustrace Ivona Knechtlová

Jak zachránili motýlí vílu v nouzi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

MLADÁ FRONTA

Daniela Krolupperová

Jak zachránili motýlí vílu v nouzi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Jak zachránili motýlí vílu v nouzi

DANIELA KROLUPPEROVÁ

Jak zachránili motýlí vílu v nouzi

Ilustrace IVONA KNECHTLOVÁ

Text © Daniela Krolupperová, 2025
Illustrations © Ivona Knechtlová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-204-6531-3
ISBN e-knihy 978-80-204-6534-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Hurá na houby

„Rostou!“ volal tatínek hned ve dveřích, když přišel domů z práce. Měl dobrou náladu. Aby ne – v pátek! „Je jich spousta,“ pokračoval zvesela při zouvání bot. „Praváci, babky, klouzci, suchohříby, křemenáče! Zítra jdeme na houby!“

Eliška se zaradovala. „Jupí, houby!“

Maminka prakticky podotkla: „Budeme si muset přivstat. Jinak na nás v lese nic nezbyde. V tomhle počasí bude mít spousta lidí stejný nápad.“

Eliška protáhla obličej. Vstávat v sobotu?! To snad ne! Vždyť před třemi týdny začala škola! Ještě si ani nestihla zvyknout!

Napřed chtěla namítnout, že to je týraní dětí.
Ale když viděla, jak rodiče plánují, co z hub uvaří,
začaly se jí sbíhat sliny. Nechala si tedy poznámku
pro sebe. Koneckonců i ona houby hledala ráda.
Akorát se jí nechtělo vstávat.

Sobotní ráno nakonec nebylo tak zlé. Do lesa se
Eliška těšila, takže z postele vylezla skoro s chutí.
Rychle se s rodiči nasnídala, nasypala granule
kocourovi a vyrazili. Každý s jedním velkým
proutěným košíkem.

Stačilo dvacet minut rychlé chůze a už byli v lese. Rostl hned za městem.

„Půjdeme až za skalní studánku,“ plánoval tatínek. „Na můj flek.“ A tak šli.

Malý kousek za skalní studánkou se skrývalo tatínkovo tajné houbařské místo zvané *flek*. Zнала ho jenom rodina. Tam mezi stromy v kapradí a v zeleném mechu rostly houby doslova a do písmene jako po dešti. (Vždyť taky přes týden notně pršelo.)

„Praváky!“ vyhrkla nadšeně Eliška a rozběhla se ke světle hnědým kloboučkům, které vykukovaly z kopečků mechu. Vůbec jí nevadilo, že se jí do vlasů zachytila pavučina z větví. Celá nadšená společně s rodiči sbírala, čistila a ukládala houby do košíků. Ty byly za chvíli plné. Maminka byla ovšem připravená na všechno, i na nadúrodu. Hbitě vytáhla čisté sítky od brambor. I ty společně co nevidět